

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 173/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Ladislavom Slovák, Nemesszegská 35, Dunajská Streda, proti postupu Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 14T/20/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14T/20/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje vydať okresnému súdu príkaz postupovať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznať mu finančné zadost'učinenie 3 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom sp. zn. 14T/20/2021 zo 6. júna 2022 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona s prihliadnutím na § 138 písm. j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov.

3. Na podklade odvolania podaného zo strany príslušného prokurátora rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 6To/153/2022 z 22. júna 2023 tak, že označený rozsudok okresného súdu zmenil a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 4 mesiacov.

4. Vo veci sťažovateľa podal 11. júna 2024 minister spravodlivosti dovolanie podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku, o ktorom nebolo v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným vo všeobecnosti namieta, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jeho bližšie neoznačené práva opakovane, o čom má svedčiť práve podanie dovolania zo strany ministra spravodlivosti. K porušovaniu jeho práv však dochádza aj v súčasnosti, keďže v zmysle § 84 ods. 1 Trestného zákona trestnosť ním spáchaného činu zanikla, v dôsledku čoho mal v jeho veci okresný súd postupovať podľa § 405a ods. 1 Trestného poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, a to v dôsledku opakovaných porušení jeho práva a v dôsledku toho, že okresný súd v jeho veci nepostupoval podľa § 405a ods. 1 Trestného poriadku.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd vo vzťahu k dôvodom ústavnej sťažnosti na úvod pripomína, že právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavná sťažnosť má byť podávaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však

nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

9. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti/právomoci ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

10. Pokiaľ ide o sťažovateľom bližšie nešpecifikované porušenia práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní, právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o podanom dovolaní predchádza právomoc ústavného súdu.

11. Vo vzťahu k námietke o nepostupovaní okresného súdu podľa § 405a ods. 1 Trestného poriadku nie je úlohou ústavného súdu posudzovať, či vo veci sťažovateľa boli, alebo neboli splnené podmienky na postup podľa § 405a ods. 1 Trestného poriadku, a teda či okresný súd mal v skutočnosti takto postupovať a môže tak spôsobovať zbytočné prieskumy, alebo podmienky na takýto postup splnené nie sú, a teda zbytočné prieskumy ako také by v naznačenej súvislosti ani len nemohli vzniknúť. V prípade, ak sa sťažovateľ domnieva, že tieto podmienky splnené boli, môže sa sám obrátiť na okresný súd s návrhom, o vybavení ktorého ho okresný súd vyrozumie.

12. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci a v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu